

Herold

Redakcia a vydavateľstvo :
Budapešť, Zsibárus-utca 7. szám.

Na pol roka 1 zl.
Vychádzajú každú nedeľu.

Predplatná cena :
na celý rok 2 zlate.

Pokoj-Boží vo volebných okresoch.

Apponyi chce pokoj, a ohľadom toho Bánffyho aj oslovil. Akože ale môže byť pokoj, keď pri voľbách s ľudovou stranou tá robia, čo na tomto obraze robí Bánffy s ležiacim už roľníkom.

Ugron na to aj upozorňuje Apponyiho!

Všeličo vo veršoch.

Pominúl zas jeden týžden:
Málo z toho radosti
Veď len biedu a všetko zlé
Valia na naše kosti.

Pán Bánffy neprijal pokoj,
čo mu Apponyi núkal:
Ale do ďalšieho boja
Si rukávy vysúkal.

Iste to len komédia!
Oni ver pokoj nechejú.
Tým, čo veria, za chrbátom
Sa oni pekne rechejú.

U Rimanov starodávnych
Auguri tak robili,
Bánffy, Apponyi et comp. sa
To od nich naučili.

Mohli by sa ale aj to
Naučiť od Rimanov,
Že tí si vedeli uctiť
Nadovšecko roľníkov.

U nás ale ľud je na to,
Len aby dane platil,
Mozoloval a hrdloval,
Na snem kujonov volil.

Nepoctivosť a hniloba,
Krádež, defraudácie
Tu v našom Maďarorságu
Si hlavne sveta žije.

Zbojstvo, nemravnosť a zloba,
Švindlerstvo, zákrutníctvo,
Úžera, hrozné sdieranie
Tu sa usalašilo.

Na naše práva nehladia,
Hryzú nás, jak psi besní.
Odtrhnú nám aj chlebiček
Poctive zarobený.

Oberú nás už o všetko:
O náboženstvo, jazyk.
To je u nás od pár časov
Už veru len taký zvyk!!

Nuž ale čo? Tak nám treba,
Keď sa každému dáme,
A o práva prirodzené
Sa dost málo staráme.

Chejú nám aj školy odobrať,
A nastaväť nám štátne,
V ktorých sa už ani modlit
K Bohu nenaučíme.

Ale nech žiadna kresťanská
Cirkev školy ta nedá;
Nuž našej presyle potom
Žiadna moc neodolá.

Vo svetovej politike
Je dost málo premeny
Nemec, Angličan a Talian
Už len-len dáko živori.

Švédsko, Norvégsko a Švajciarsko,
Sanmaríno, Dánia
Vecí veľkej Európy,
Tak ľahko nepobúria.

Naša krajina s Austriou
Čee vyrovnanie páchať.
Že pri tom zle obídeme,
To velmo ľahko chápať.

Pre chýrnu stupavskú voľbu
Veľká zbúra aj v sneme.
Či sa ozaj aj my niekdy
Už pravdy dožijeme!?

Do kedy ešte tu u nás
Maces, zajačia koža
Bude panovať, a k tomu
Hnusná „maurerská lóža“!?

Kým sa my sami do práce
Pri voľbách neoddáme,
Nuž tejto smradľavej luže
Lahko neodoláme.

Hore sa teda krajania!
Nedajte sa rodáci!
„Nech žije ľudová strana!“
To vám volám, Slováci!

OVAD.

Čítame,

že v 70-tých rokoch naša snemovňa ešte tuho bojovala oproti nadužívaniu úradnej moci pri voľbách vyslaneckých, a že milosrdne zničila nespravodlivé voľby. Raz, keď ku príkladu nezákonnou sa dokázala voľba istého baróna Babarcyho, nuž k preskúmaniu voľby vyslali spravodlivého Bittó-va. Následkom jeho referáty potom voľbu aj zničili. Pri najbližších voľbách by mohli v Nitre, Stupave a v Cjiraltovciach v žalári pre volebných predsedov pripraviť **Biť**, to keby sa stalo!

Učme sa

zo všetkého, čo sa môže, a nahliadnime pravdu! Nie, „pravda oči kole!“ Židovsko-maďarské časopisy, noviny to najlepšie dokazujú, lebo keď slovenské časopisy píšu niečo, čo im je nie po srsti, nuž sa hneď vyrútiť na ne, a zle-nedobre, že — vraj — aké sa nebezpečné, atď. My odporúčame, aby sme si tie pravdy, čo sa v nich zachovali, a podľa nich držali! Už sa nám tie len lepšími priateľmi, ako židovsko-maďarsko-liberálne noviny.

Nedávno ku príkladu „Národné Noviny“, ktoré v Turčianskom Svätom Martine vychodia každý deň, to písaly, že počas milleniárnej výstavy celá Budapešť sa bude podobáť jednomu veľkému Orfeumu, to jest, že sa tu bude nemravnosť strašná a komédia veľká prevadzovať. — Takúto svedomitú kritiku a čiro-čistú pravdu sme o milleniárnej výstave ešte nečítali.

Keď pozriete sa po prácach, ktoré sa na výstavišti konajú, nuž nenájdete tam nič povznosujúceho, žiadnej myšlienky; všetko samé Orfeum a Tingl-Tangl. No oko to trochu ukáže, ale je vo všetkom prázdno tá, tak že sa to človeku musí sľusnúť. Veru neodporúčame, aby niekto čo len 2 grajeiare strovil na to, aby výstavu navštívil!

Nuž ale tak je to; musí byť všetko len komédia, lebo, veď všetci naši vládni ľudia, ktorí teraz spravujú túto židovsko-maďarskú krajinu, sa radšej do Orfeum, do komédie súci, ako na to, že by mohli už čo hneď len aj pri tej výstave niečo poriadného, pekného urobiť.

Kto chce ešte niečo počuť, nuž nech slycha, že aj vstupenky židovský árendátori vzali do rúk. Bude že to zderstvo a dražoba!!!

Do pamätnice Bánffyho.

„Wir bleiben frisch und munter,
Die Dummheit geht nicht unter!“

Sochu,

pamätný kameň nemeckého básnika Heineho, ktorý bol židom a kresťanov krok za krokom hanil, nechcú ešte ani v New-Yorku prijať k vystaveniu. My sa divíme, že ho ešte neprijali v našej židovskej krajine, lebo to by iste s menšími prekážkami bolo išlo, ako vystavenie sochy Svätého Stefana.

Teatralisti,

takrečení sinési, alebožto komédianti aj po našich hornovídietských mestečkách lazia. Rozumejte tých, čo pre pánov hrávajú komédiu! Teraz sme sa dočítali, že za takýchto teatralistov aj toho roku 700 židov vstúpilo. Správcovia takýchto spoločností sa tiež všetko židia. Po našich hornovídietských mestách títo veru potom len hladujú. Že prečo, to ľahko uhádnuť! My veru takých sinésos nechceme!

Novohradská opposícia

sa tak odobrala od bývalého hlavného župana Rudnayho, ktorého zvolili v Pešťbudíne za hlavného kapitána, že mu ukázala — päť a podošvu.

Minister Darányi

slaninu rozdával tým, čo boli poškodení dúlom sviň. No preto nesmieme sa tešiť, lebo to je verná pravda, že: nebude zo psa slanina!

Na peštianskom fade

v mestskom lesíku vidíme den za dňom sa korčuľovať v najnovšom čase generálov, ministrov, vysokých úradníkov a iných týmto podobných čertov-diablov. Nedivili by sme sa, keby si začali tam aj tancovať. Veď im je tak dobre!

Len to je škoda veľká, že minister Wlašič celý ministerský kabinet, to jest celú vládu nevyvedie na ľad!!

V peštianskej opere.

totiž v speváckom divadle — vraj — predbežne sa len o tom dozvedeli, že sa v stolárskej sceni defrauduje, a defraudantou-klamárov už aj zavreli.

My sme zvedaví, že kto im sdefraudoval zaplnené miesta, lebo ten ešte vždy na slobođe behá.

Pešťania

za naše groše, ktoré krvopotne zarábame a potom ako daň platíme, sa môžu zabávať. Majú aj tri divadlá. Ale ako s tými divadlami vláda robí?! Dve

ktoré dobre idú, a donášajú nejaký ošoh vydáva do árendy a to tretie, hore spomenutú operu, zadržuje v svojích rukách, tak, že mi musíme ročíte ohromný groš na ňu doplácať!! Lahko mi takýmto spôsobom dopláčame!!!

To hovoria

kóšeroví liberáli, že Tisova klika síce — vraj — veľmi obťažuje postavenie terajšej vlády, ale že aj to všetko málo značí, lebo že tá klika je už len malý prášok v hodinách vládnej politiky. No my tvrdíme, že by ona pristala aj za mlynský kameň na svedo nie kóšer-liberálcov. (Kedy ho mali!)

Predbežne ale my sa uspokojíme aj s malým práškom.

Dost prachu nám už oni do očí sypali, nuž tento prášok my im ta dáme. Vieme, že ich štucový zaľúdok to stvori bez všetkého.

Prešporský chýr.

Siládiho — vraj — každý den čakajú; všeobecná radosť, že — nepríde.

Židovskí novinkári

sa strašne vystatujú, že — vraj — v prvom rade vlast, a len potom príde náboženstvo. . . . Nuž ale mi to židom neveríme, lebo ich dobre poznáme! Žid zostane židom všade, a kde sa osadí, podľa toho potom mení jeho vlastenecké presvedčenie!

V hontianskej stolici

židia zase — vraj — zavraždili jedno kresťanské dievča. Z toho povstala pravota, ale ju odročili, a len dakedy v marecusi bude pojednávanie. My nevieme, čo je vo veci, ale ju od očili, a len dakedy y marecusi bude pojednávanie. My nevieme, čo je vo veci, ale niektorí hovoria, že — vraj — termín preto preložili na pozdejšie, aby židia času získali, lebo že im veci pri tejto pravote zle stoja.

Telko mnohí múdri ľudia dokázali, že židia skutočne potrebujú kresťanskú krv z mladých dievčienec k veľkonočným sviatkom. — Hovorí sa, že aby nebolo nápadné každý rok šachterí na rozličných vídičkoch zavraždia jedno kresťanské dievča, krv odložia do fľaštičiek a potom rozposielajú židom ta, kde sa takáto rituálna vražda nepodari. Túto kresťanskú krv vo veľmi maličkovej miere dávajú — vraj — do cestá, z ktorého na veľkú noc macesy pečú. — Nevieme, či je to sväto-svätá pravda, ale istá vec je, že každý rok padáva podozrenie na židov pre takúto vraždu. Aj každý rok bývajú z toho potom pravoty, ale pravda sa to potom tam už — nedokáže.

Magnátska krv.

Čokberger baróna nového jeho komorný medzi holením škaredo poreže, následkom čoho žid jedovate zareve na neho: — Somárh, či nhefieš lepšie pozor dhávať!?

Komornému v tom napadne ochranná mišlienka — Magnátska krv pán osvinteny, magnátska krv!!!

Čokberger (ktorému to pochlebovalo už milším hlasom)

— Fieš čo Žán, nemushiš thak felmo dáfat phozor, len ma hoľ aj dhalej!!

Vysekál sa.

— Ozaj priateľko, nebol by si mi tak dobrý do zajtrá rána desať zlatých požičať?

— Velmo lutujem, ale veru nemám pri sebe.

— A doma?

— Ďakujem ti za spýtania, zdraví sa všetci, dajú ta srdečne pozdravovať.

Opravdové zbúrenie sa v židovskej škole.

— Čo? thy ešte ophováliš sha povedať, že dva krát dva sha štyry? A odh khedy?
 — Odh fečnosti.
 — Tho nenhi phravda; khead khuphujeme, vthedy $2 \times 2 = 3$, khead ale phredávame, vtedy $2 \times 2 = 5$.

Boli ho, že-ho neboli.

— No Lacko prečože plačeš?
 — Ostryhali mi vlasy!
 — No veď to neboli!
 — Však práve preto! lebo mama mi povedala, že ač to boli, dostanem cukor,
 — ale že ma nebolelo, nuž ühm, mhü, mhü!

Ohne, ktoré pália.

Predtým, akoby sa to bolo stalo, by sme si ani predstavili neboli mohli, že ako je možné, aby biskup jednej kresťanskej viery, náboženstva, mohol si slovo sľubu zrušiť a svoje stádo, ako neverný pastier zanechať. No teraz už od pár krátkych rokov vieme, že je to možné.

Jeden luteranský biskup, prv akoby ho boli zvolili, prisahu takrečeno dal na to, že svojich nezradí, ale že s nimi bude. No on bol a menovite je teraz zbojníkom prvej triedy. Nesvedomitá, čierna duša, oškľivosť len na neho pozrieť. Zradil tých, ktorí ho zvolili a teraz hľadá svetskú slávu. Zanechal svoje stádo a odišiel do druhého sídla. No to, že odišiel, dobre urobil, lebo jeho miesto zaujal jeden vysokoučený a veľmi zaslúžilý opravdový kňaz. Takým človekom je tento spomínaný biskup, že my by sme sa neboli divili, keby fara a menovite kostol, kde on býval a kázaval boly znovu posvätené. Poškvrnené je aj to mesto kde on kročí.

To ešte patrí medzi jeho menšie hriechy, že hlasoval za civilné manželstvo a recepciu židovskú. Bol iste podplatený od vlády!

Počujte ľudia, luteranský, teda kresťanský biskup hlasuje za civilné manželstvo a za recepciu židovskú!

Kto by nevedel, že kto je tento nesvedomitý kňaz — biskup, predtým slovenský, teraz židovsko-luteranský, nech sa obráti na redakciu, a my mu odpovíme. No neveríme, že by takých vtákov, ktorí do svojho hniezda, ako tento biskup, niekto nepoznal!

* * *

Bola raz jedna krajina, v ktorej veľmi mnoho, ba väčšina poctivých ľudí žilo. Žili poctive, prispievali k spoločným krajinským farchám spoločne, milovali jeden druhého, — no ale za to oni mali aj svoje práva a tie práva aj požívali dľa toho, ako so to aj patrí v jednom poctivom štáte.

V istom čase, ako-ako nie, ale v tej krajine dostali sa ku panstvu defraudanti, klamári, zbojníci prvej triedy a od tých čias sa v tej krajine všetko premenilo. Tí zbojníci všetko len sebe nadháňali, dane veľké vávali na ľud, a tie tiež oni habali, — práva síce na papieri bolo toľko, že by si bol dľa papiera tú krajinu držal za najblazenejšiu, no tie práva nedovoľovali v platnosť uvádzať. Pred cudzími mocnosťami ukázali tí o panujúci zbojníci vytlačené zákony a ešte sa chvastali, že ako je dobre v tej krajine obyvateľom, že akí sa oni liberálni. No

lud k. pr. nemohol si ani len svojho vyslanca vyvoliť na snem, potom pripravovali ho o jeho náboženstvo a reč. Lud zo dňa na deň chudobnel, bo vždy nové a nové dane vymýšľali tito panujúci zbojníci páni.

Nevieme, či takáto krajina niekedy bola, jestvovala, ale ač áno, nuž my by sme boli tú radu dali občanom takej vlasti, aby v prvom rade zákonnou cestou domáhali sa svojich práv, a keby ani to nebolo otožilo, aby išli na tú panujúcu zbojnícku vrstvu cepami, lebo konečne, to predsa neide a sa nepatrí, aby lud len farchy znášal a práva žiadneho nemal.

Pavel Otázka — a Ján Odpoveď.

— Dopry deň susedko!

— Pán Bôh daj aj vám!

— Či ste počuli susedko niečo o tom, že na leto musíme — vraj — čím viaceri putovať do maďarského Jeruzalema, do Peštpudína na millenárnu výstavu?

— Nie veru ja, nepočul som nič. A kto že nás má k tomu prinútiť.

— Nuž, že — vraj — minister rozposlal rozkaz po podžupánoch, slúžných a notároch každej stolici, aby verbovali na leto čím viacerých súčasníkov do Pešti. Cheú vraj židovskú slávu aj kresťanom preukázať, lebo celé millenium len vlastne židia usporiadajú. Potom cheú, aby štát zo zelezníc toho roku mal veľké príjmy, lebo millenárna výstava ohromnie peniaze prehltnie. Ja naozaj neviem, že kde vláda toľké peniaze aj naberie. Iste že sa aj pritom len o našu kožu bude jednať. Také slúžnovské obežníky už kolujú po stolicích, ako k. pr. po Turčianskej stolici. S tým cheú privábiť chudobný svet na tú výstavu, že znázorňujú celú vec tak, ako by ona vypadla laeno. No to len na oko tak vyzerá. Darmo je z podčertovho kepienka vždy tri koňské kopyto.

— A koľko že by to malo stáť, keby tak chudobný clovek si tiež chcel pozrieť tú výstavu?!

— Hovoria, že 20—30 zlatých!

— No bystubohu! Len by sme mali na soľ a druhé potrebné veci, čo len 20 grajciarov! A ešte, keby sa aj u niekoho našlo pár groší, nuž my veru aj tak nechceme prispievať k židovskej sláve. My by sme po našich obciach mnohých mohli tiež vystavu usporiadať z tých ľudí, ktorí pre ohromné poplatky, pre daňové exekúcie na mizinu vyšli. Nuž nech si tí páni peštianski millenium zasvätia sami!

— Veru tak, pravdu máte!

— A či je ozaj pravda, že karotki na zelezniciach zase budú drahšie?

— Veru áno — susedko —! Vec sa má tak, že ešte Wekerlovská vláda všetko možné podujala, aby takrečený deficit z krajinského rozpočtu aspoň na oko ukázala, že je u nás viac príjmov, ako výdavkov. Už potom, aby sa jej to podarilo, vymyslela všetky možné a nemožné prostriedky nehľadiac na to, či skrze to krajinskí občania majú aj škodu. Tak k. pr. povyšovala a povyšuje aj terajšia vláda dane, potom odobrala regále, ktoré teraz z najväčšej čiastky sa dostávajú do rúk židovských, — medzi iným vymyslela aj takrečenú zónu pri zelezniciach. Nuž pre chudobný svet pri cestovaní to bola veľká pohľota! Ale, čo sa stalo? Teraz už túto zónu ničia tým, že povyšujú cenu karotiek na zelezniciach. Z prvu pravda to oni múdre začínajú, len tak pomalý, no nedám ani len dva roky a bude cestovanie ešte drahšie, ako bolo aj pred zónou.

— Nuž boďa tohoto sa všetko tak zdá, susedko že naši páni už aj to vyhadzujú za starého poriadku, čo polo ešte dobré!

— To ste veru dobre uhádli, že je tomu tak!

— Počuli ste, susedko, už nového o trnavskom vyslancovi?

— Nie, a čo že je o ňom nového?

— Ako — vraj — išiel vótum dávať do snemu na civilné manželstvo, honili ho jeho priatelia (!)!!

— Nuž a teraz čo s ním?

— No teraz zase že ho honia praclikári, poneváž sa chce takým stať, lebo že — vraj — sa bojí, že padne pri nastávajúcej ľudovej voľbe.

— Nuž dobre robia, nech mu len vytrubujú.

— Susedka viete čo robili na nový rok naši kňozerovi liberálici?!

— Nie, nuž a čo robili?

— Vraj rozdávaly pálenkári a kupci naše ľudové kalendáre miesto novoročného daru! a že aj od teraz oni zostanú ľudovi! že aby len od nich kupovali!

— Čo?! že aj oni zostanú ľudovi? — Ba skorej nás cheeju potrať, nás ľudových!!! a preto si

dajme prísne pozor na to, a nadovšetko ani u nich nič nekupujme!!

— Pri civilné manželstvo — vraj — veľmi zlé časy nastávajú, tak aj pre civilné matriky!

— No a čo že sa stáva?

— V mnohých stoliciach notári nechcú ďalej aj matrikárstvo viesť, lebo že majú aj ináčej ohromne mnoho práce, a že pre také pletky, ako sa civilné matriki, si nemôžu druhé, vážne administratívne veci nsporiadať. Stoličné vrchnosti aj posial strašne neporiadne viedly svoje veci; teraz ale ako do života vstúpily tieto „civilné veci“ už si nevedia počať. Budeme že my o pár rokov pekne vyzerat!!

— A ako že by chcela vláda tomuto všeckému odpomôcť!?

— Jednoducho tak, že by za matrikárov vyvolila, vlastne vymenovala cele osobytných ľudí. Ale tu je zase tá bieda, že krajina už nemá peňazi a židia tiež — vraj — už necheú požičovať, lebo ani len dotedy podporujú vládu, kým ss oni eostanú ku panstvu, a teraz sa už usalašení dost dobre! — Spomýna sa aj to, že tých nových matrikárov musí potom ľud platiť.

— No ale veď vláda slúbila, že na ľud nesmú prilahnúť väčšie tarchy následkom do života uvedenia nových reformov.

— Sľúbiť, sľúbila, ale čo že vám značí sľub od vlády!? Zapamätajte si snsedko, že v tej takrečenej vysokej politike vám panuje to najnesvedomitejšie cigánstvo. Budzte presvedčení, že ač sa my nepozbierame, nuž na nás ešte strašné veci čakajú.

— Tak predsa len je potrebná revisia t. j. zničenia týchto nových zákonov!

— Iste že! A to len ľudová strana môže vykonať a vykonať!

— Nech že žije teda ľudová strana!

— Nech žije ľudová strana!

Hepp Icigové dobré žiadosti.

Naphi sa thy krupinského vína, aj keď vechceš, abhy ti všetky hriechy tvoje do rozumu prišly.

Nhech ta khaždodame povolajú tvoji kmaráti ku súdu za svedka.

Mhaj thy smäd, ako duha.

Troja spodnia perina nhech pude jeden jež.

Bhez mydla nech ta oholia.

Mhaj thy v Illave celé zaopatrenie.

Dho ústavu slepých konkuruj ty za maliara.

Mhaj thy vyžiť aj na ľade.

Nhech ta ani s drobným nevyphlatia.

Nhech tvoja testiná hovorí, že bhy ta chcela vidieť.

Bhudz thy zaľúbeny, lebo je láska slepá.

Nie tvoja cigara, alhe tvoja plány nech vindú do dymu.

Nhech ti dajú detektívi randevú.

Dhaj si thy phozor na sepa.

Bhudz thy kandidátom vyslanectva v Nitre, lepo v Stupave.

V bláznivei nhech si thy primus inter pares.

Thak pobulárnym pudz, ako policajti pri demonstráciách.

Nhech v tvojej familii panuje taká jednomyšlnosť, ako v ministerskej porade, alebo teraz na našom sneme.

Mhaj sa thy s kým, ale nemhaj z čoho zabávať v hostinci.

Nhech noviny tho revokujú, že sity zbojník.

Bhudz thy Robinson a tvoja testiná nech ti budhe Piatok.

Vynajdi thy lietajúcu mašinu, stroj, urob próbu, a nhech sa ti to nevydари.

Nhech si phýtajú od theba vlasy na pamiatku, a nemhaj thy z čoho dať.

Obrazy zo života maďarskej ústavy. (V)

Banffy: Buďte vy páni spokojní, ja obránim všetky záujmy ľudu.
Veru pekne obráni, keď tak musí tancovať, ako mu židia huda!

Uho
rakúskemu
to vo snem

ta maďarskú ústavu. (Verne zobrazené.)

Uhorsko je Austrii vlastne aj teraz podriadené, a Bánffy je päto-lizačom a sluhom Badenimu rakúskemu minister-predsedovi. — No ačpráve každý vidí aj na tomto obraze, akú službu koná, predseda to vo sneme tají.

Súbeh.

Nech sa napíše v štíle takom, aby to aj veľmo sprostí vyslanci mohli porozumieť. „Malý katechismus politického svedomia“, z ktorého jasnými príkladmi možno vysvedliť, ako možno svedomie zahlušiť a dané slovo na inakšie skrútnuť.

Vzhľadom na katolícko-kňazských vyslancov, poznamenávame, že tí nemusejú mať vôbec svedomie.

Práce nech cudzou rukou pisané a s mottom sa zašlú na niektorého vyslanca (Budapešť, krajinský dom) Odmena bude jeden mandát.

Kóserovské kuchynské umelecťvo.

Salamún: Phočuj thy táti, tháto tvaroková štrudľa má takú kyslú chuť, akhe kapusta!

Sáli: (s indignáciu, hnevom): No, Salhamunkolében, veď je tho ani nie tvarohová štrudľa, alhe tho sa slivkové knedle.

Salamún: No to je uz iné, teda preto sa tak horké.

Výhoda malých a veľkých úst.

Starý gigerlík (gavalier): Veru milostivá krásna slečinka, kto také malé ústičká má, ako aj vy, tá najpozdejšie cez fašiangy budúce istotne sa musí vydať.

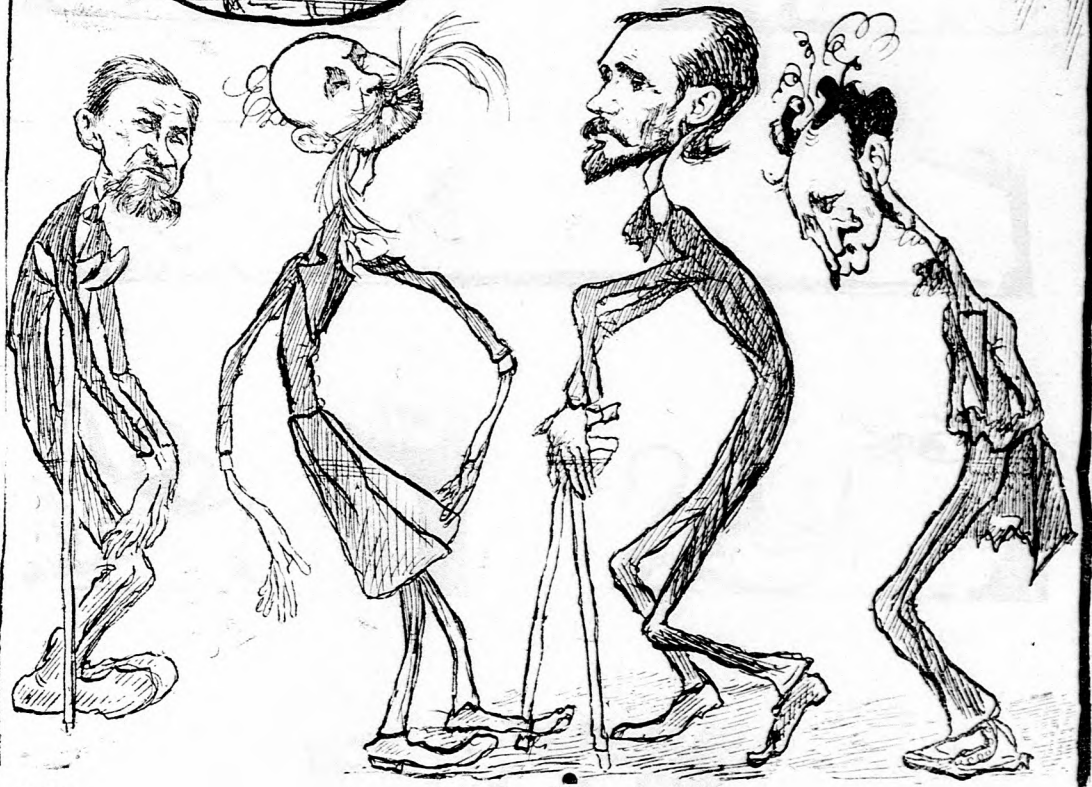
Malá Bakfiš (mladá dievčaťko): Oh, oh, oh. (Ustá si na šošovičku stiahne.)

Starý gigerlík: A ktorý majú majestátne veľké ústa, tí ešte toho roku!!

Malá Bakfiš: Nemo—o—ž—no!
(Veľké ústa robí.)

Obrázok s ministerskej obrázkovej gallerie.

Erdélyi.

Bá. ny.

Perczel.

Vlassits.

Janko: Ale prosím ťa z akého konára odpadli chudobní ľudia sú to?
Jurko: Pst! — — len ticho, to sú zodpovední maďarskí ministri.

Z najtemnejšej Afriky.

alebo, ako si nemeč poradil, keď v Afrike na dvoj-kolese, takrečenom bycikli cestujúc prišiel do veľkého nebezpečenstva.

1.

2.

3.

4.

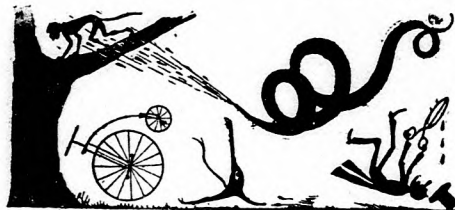
5.

6.

7.

8.

Anekdoty.

Skupáň.

— Malý chlapec medzi hračkou prežrel jeden grajciar.

— Matka ohromne začala nariekať.

— Otec rečie:

— Raduj sa, že nie dvadsaťgrajciarnik prežrel.

Tronf.

Dvaja mladí páni sa odporúčajú od jednej slečinky, ktorá nepatrla už cele medzi mladé.

— S Bohom deéra moja! — hovorí jeden.

— S nád by si sa tešil, keby si už tolku deéru mal, sputuje sa druhý.

— No perse! hovorí na to zase prvý, však by mi slečna už matkou mohla byť.

— Na čo slečna to smiechom odpovie:

— To by ste iste lepšiu výchovu boli mali!

Sťastie v nešťastie.

— Ja sa naozaj veľmi teším tomuto snahu veľkému.

— A prečo?

— Vieš, počta teraz nemôže chodiť, a to ti je najlepši liek proti veriteľom.

Vzdychnutie.

Študujúci právnik: Ozaj kedy už bude panujúcou planetou peňažný listonoš!?!?

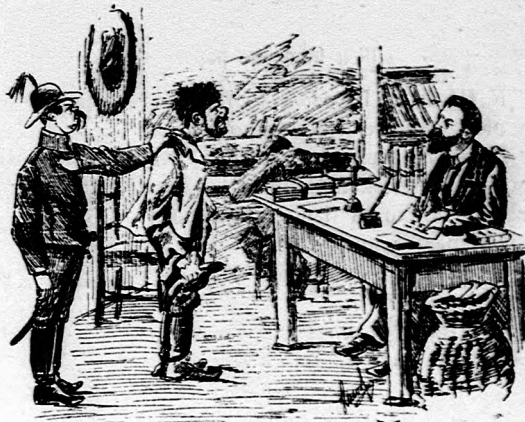
Na nábuženskej hodine pred školou.

Otée: No teraz mi ešte povedz synku, že keď dobrí, špravedliví ľudia do neba sa dostanú po smrti, kde sa dostanú zbojníci, švindleri, defraudanti?

Štefko: (po malom rozmýšľaní) Do Ameriky.

Zo súdnej siene.

Sudea: (k zbojníkovi) Kolkokrás si už bol trestaný?

Zbojník: To slavný súd má lepšie vedieť, ako ja, lebo ja som si také malicherné veci nezvykol zachovať.

Na sudcovskej skúške.

— No domine, čo by ste robili, keby ste mali dvoch volov, a obidvoch by vám ukradli?

— Nuž veru iste by som smútil.

Väčši pán, ako pán.

Pán: No Štefan tak ma tu chceš nechať?

Sluha: Nemôžem vytrpeť pri pani veľkomožnej.

— Ale Štefko vidíš ja vytrpím a ty nie!

— No to je cele iné!

— Ako to myslíš?

— No len tak, že vy, pane, musíte, ale ja nie!

Plače.

— Povedz, prečo plačeš Anička?

— Lebo mi mama sľúbila grajciar, a nedala mi ho.

— Nuž a prečo?

— Nevedela som jej zo zlatovky vydať.

Dľa novej módy.

— Je pravda, Elenka, že si zasnúbená?
 — Ešte nie, musím prv vidieť, ako taneuje waleer!

III-ti Innocenc pápež.

K III-tiemu Innocencovi rímskému pápežovi jeden malý chlapec išiel almužnu pýtať.

Pápež bol veľmi dobrej vôle, a takto prehovoril:

— No synček môj, tu vidíš kopy zlata, vezmi si z neho kofko sa ti do ruky zmestí!

Chlapec sa ani nehnul.

— No prečo si neberieš, syn môj, spytuje sa pápež?

— Vezmi ty miesto mňa, svätý otče, ty máš väčšiu ruku, ako ja.

Malý Icig.

— Mhámí, dhaj mi trochu Zacherlinu, phrosím fa!

— A nhačo je thebe Zacherlín?

— Do tejto polievky.

Čo si platil za večeru?

— Čo si platil za večeru, spytuje sa jeden druhého. Sjedol som pol kurata, a platil som za to 30 krajeiarov.

— Vidíš ja som sjedol jedno vajec, v ktorom bolo jedno celé kura, a platil som len tri krajeiare.

Dobré chutnanie.

Žena III. Henrika anglického kráľa bola od Boha takým apetítom, chutnaním obdarená, že by bola v stave sjesť čo hneď aj jej celú krajinu.

Táto krásna ženská, o ktorej tedajší básnici dvorovi tak písali, že bola ako čarodejná panna, stihlá ako lúče slečného. sa dľa týchto dvorných básnikov živila výlučne len vôňou kvetín a rosou. No jej komorná: Lady Sucey sistotnu tvrdila, že na raňajky sjedla: sedem funtov pečeného mäsa, štyri funty chleba, jednu celú fajnovú tortu, a vypila 4 fľaše močeného vina.

Obed ten už pozostával z trochu viac jedel: šesť funtov údených rebár, dve sliedky, štyri holúbky a dobrá tefacia pečenka s trojfuntovým kusom pečeného obliekového mäsa, štyri funty chleba a poneváč číslo 4 tak rada mala, nuž medzi jedlom 4 aj 1/2 fľaše alé-a (tuhé, čierne pivo vypila. Olevrant veľmi ťažko čakala a tiež si poriadne zajedla.

Keď čas večery prišiel, muž z večery si tiež neodpustila svoju porciu, bo vtedy sjedla štyri funty baranieho mäsa, jednu misu v masle vyprázaných zemiakov, štyri funty ražného chleba a upila si tiež poriadne.

Pred spaním tiež asi toľko jedla a pila, ako na raňajky.

Čo je ale vlastne v tomto žartovného?

Jedine to, čo historia (dejepis) zaznačila o tejto kráľovnej, že totižto ona nikdy nemohla sa poriadne najesť, lebo sa — vraj — bála, že si žalúdok obťažá.

Rovné s rovným.

XIII. Ludevít, kráľ francúzsky, cestujúce zastávil sa v jednom malom mestečku, a prv akoby bol išiel dnu, mešťanosta ho čakal s veľkým zástupom pred branou mesta, — a vítal ho s veľmi dlhou rečou, tak že sotva mohol kráľ koniec tejto reči vyčkať.

Spozoroval toto jeden s kráľom prišlý vysoký úradník, Beátru, spyta sa medzi rečou od mešťanosta:

— Ozaj prosím vás pane, ako drahé sa na vašom vidieku somári?

Mešťanosta premeria chlapa od päty do hlavy, a celkom sucho mu takto odpovie:

— Tak veľkých ako ste vy, po desať toliarov nakúpiť možno na stá — a ďalej pokračoval v reči svojej.

Statistika.

— Učebár: Povedzte mi, koľko bláznov je v Uhorsku?

Žiak (po malom rozmýšľaní): O jedného viac ako si vy pane učebáru myslíte!

Zvarenie.

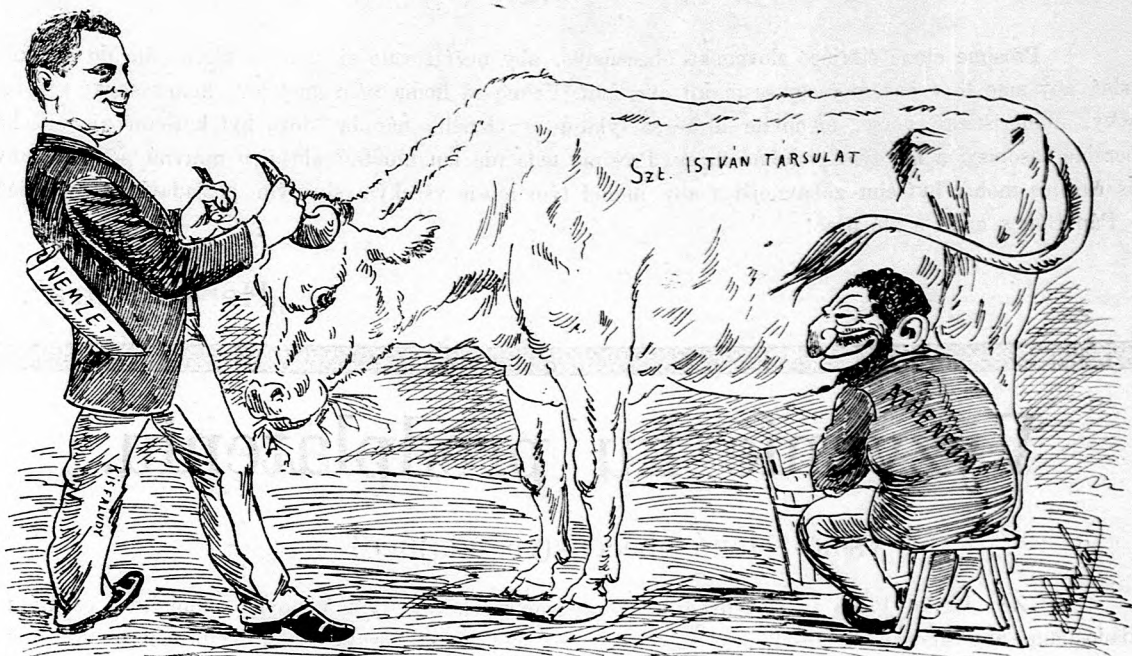
Mladý doktor sa strasne pýšil pred svojim kollegom, že akú veľkú praks on už má:

— Pomyslite si pán kollega, aj tejto noci ma sedemnástraz zobudili.

— Sedemnástráz? No to je mnoho! Prečo si nekúpite Zacherlín!?

Žartové hádky v obrazoch.

Sväto-Stefanská spoločnosť bola založená výlučne len pre kresťansko-katolícke záujmy. Spoločnosť „Atheneum“ padla do rúk židovských. Keď pozremo na tento obrázok, môžeme si zavdať otázku:

Kde je tlačiareň Sv. Stefanskej spoločnosti?

(Pohládajte hu.)

(Aby ste si dlho hlavy turbovať nemuseli, povieme vám, že ešte vždy v mesiaci, — tak že všetci tlačia u židovskej firmy „Atheneum“ si dá robiť.)

Po emiteri chodí matička smútiaca,
Medzi hrobmi hľadá hrob milého chlapca.

Hrom a peklo čo mňa búria,
Kde sa schovala tá bosorka.

Prosba.

Prosíme ctené čítajúce slovenské obecnstvo, aby nezťažovalo si niekedy niečo nám do redakcii zaslať, aby sme to v našom časopise mohli uverejniť. Veľmo sa hodia nám anekdoty, humoristické rozprávky, humoristické verše, menovite ktoré sa týkajú vyvoleného národa. Môžu byť karhané aj vidiecke liberálne časopisy, a iné tým podobné firmy. Prosíme teda nie len hmotnú, ale aj o mravnú podporu, aby náš časopis mohol byť čím zábavnejší a aby mohol tým lepšie všeekým slušným požiadavkám vyhovieť. — Pán Bôh s námi a zlé preč!

Redakcia

„Herko Pátra“.

Vyzvanie ku predplateniu.

Vysoko ctené obecnstvo čítajúce!

Že „Herko Pátra“ v slovenskej reči vydávame, chceme tým vyhovieť mnohým a častným žiadostiam, aby aj nás životaschopný slovenský ľud mal jeden zdravý kresťanského smeru týždňový humoristický časopis, v ktorom pri žarte a posmeškovani možno aj také veci podať, ktoré sa síce ani z polovice nie žartom, ale pri ktorých sa duch aj poučí no a pritom aj zabaví.

Už aj tieto časté žiadosti sa dobrým znakom.

V našom časopise humoristickom budeme podávať čím viac obrázkov, bo to je istá vec, že obrazmi sa veľmo dobre dá vplývať na ducha človeka už aj preto, že tieto dlhšie zostanú v pamäti.

„Herko Páter“ v maďarskom vydaní pod krátkym časom si takú popularitu zadovážil, že pevne veríme, že náš **slovenský** bude tiež čo skoro u ľudu slovenského a v širokom obecnstve slovenkom obľúbený.

To nám ani horovit nepotrebné, že vedení čisto kresťanskými zásadami sa postavíme na stanovisko ľudovej strany.

Následkom vyzvania v kalendáre slovenskom „Herko Pátra“ sme už aj teraz v tom položení že predplatná cena na celý rok len 2 zlaté, na pol roka len 1 zlatý.

No poznamenávame, že každý druhý týžden časopis miesto na 16-tich len na 8-mích stranách budeme vydávať, kým náš podnik dokonale nezrastie.

Ponižene prosíme vysokoctené podporujúce obecnstvo, aby, komu je to ľahšie možno ku 2 zlatým ešte 1 zlatý poslal nám, aby sme kauciu, ktorá sa ešte nesobierala tiež mohli složiť.

Jednou myslou, jedným srdcom všemožne na tom budíme, aby sme tento náš zdravý časopis do rozkvetu priniesli, však tomuto podobný a v takých rozmeroch slovenský časopis ešte nejestvuje posiaľ.

Veľmo mnoho užitočných, milých, zábavných hodín nám on pripraví.

Nech bude každý, kto len tento časopis do ruky dostane na tom, aby aspoň jednodo predplatiteľa získal.

Kto 5 predplatiteľov získa, tomu budeme posielat časopis na celý rok zdarma.

A teraz v mene Krista Ježiša napred! Nech sa usiluje každý dľa možnosti!!

Zodpovedný redaktor: Julius Markoš.—Hlavný spolupracovník: Závaďan.

Tlačou „Pátrie“ Budapešť, Üllői-ut (Köztelek).